

Sygn. akt II Ka 363/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)	
Sędziowie	SSO Krystyna Święcicka SSO Mariola Krajewska - Sińczuk	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak	

przy udziale Prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniach: 1 września 2015 r., 19 listopada 2015 r., 5 lutego 2016 r. i 9 marca 2016 r.

sprawy **G. M. (1), J. B., A. Z., Ł. A., C. K. i P. Ł.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 14 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 834/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczoną wobec oskarżonego G. M. (1) w pkt. XIII wyroku karę łączną pozbawienia wolności i karę łączną grzywny,
2. uchyla orzeczenie z pkt V wyroku,
3. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w pkt. V. oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w okresie od dnia 20 marca 2009 r. do dnia 25 marca 2009 r. w S. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancje psychotropowe w postaci co najmniej 30 sztuk tabletek ekstazy, 5 działek po 0,5 grama amfetaminy każda oraz środki odurzające w postaci ziela konopi indyjskich w ilości co najmniej 1 działki o wadze 0,5 grama, tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
4. w ramach czynów zarzuconych oskarżonemu G. M. (1) w pkt. VI i VII oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w dniu 20 marca 2009 r. w S. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił jednej ustalonej osobie oraz jednej nieustalonej osobie środków odurzających w postaci ziela konopi indyjskich

w ilości po 1 gramie dla każdej z nich, a także w ramach czynu z pkt VIII. oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w dniu 17 maja 2009 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił Ł. A. substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 1 tabletki ekstazy i wszystkie wyżej wymienione przestępstwa kwalifikuje jako czyny z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i przyjmuje, że czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej sposobności i na mocy art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) oraz art. 91 § 1 kk i w zw. z art. 4 §1 kk wymierza mu za te czyny karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w pkt. IX oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2009 r. w S. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał nie mniej niż 1 gram amfetaminy, które uzyskał od Ł. A. tj. czynu z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

6. obniża orzeczoną wobec oskarżonego G. M. (1) karę za czyn z pkt X oskarżenia do 5 (pięciu) miesięcy,

7. po kwalifikacji prawnej czynu z pkt. XVI oskarżenia dodaje słowa „a nadto G. M. (1)”,

8. podstawy prawne orzeczeń o wymiarach kar wobec oskarżonego G. M. (1) uzupełnia o art. 4 § 1 kk i na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 §1 kk orzeczone wobec oskarżonego G. M. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

9. rozwiązuje orzeczoną w pkt XVII wyroku karę łączną pozbawienia wolności i grzywny wobec oskarżonego J. B.,

10. obniża wymiar orzeczonej wobec oskarżonego J. B. kary za czyn z pkt XIV oskarżenia (pkt XVI wyroku) do 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

11. podstawę prawną orzeczenia o wymiarze kar wobec oskarżonego J. B. w pkt. XIV i XV wyroku uzupełnia o art. 4 § 1 kk,

12. na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego J. B. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

13. podstawę prawną orzeczenia o wymiarze kary wobec oskarżonego A. Z. w pkt. XVIII wyroku uzupełnia o art. 4 § 1 kk, a nadto obniża wymiar orzeczonej wobec niego grzywny do 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

14. rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego Ł. A. w pkt. XXII wyroku,

15. w ramach czynu zarzucanego Ł. A. w pkt. XIX oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2009 r. w S. udzielił G. M. (1) substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1 grama amfetaminy i czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i na podstawie tego przepisu wymierza mu za ten czyn karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

16. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego Ł. A. kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i orzeka wobec niego karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

17. podstawę prawną orzeczenia w pkt. XXIII wyroku, dotyczącą warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec Ł. A. uzupełnia o art. 4 § 1 kk,

18. podstawę prawną orzeczenia w pkt. XXIV wyroku dotyczącą wymierzenia Ł. A. kary grzywny uzupełnia o przepis art. 4 § 1 kk,

19. rozwiązuje orzeczenie z pkt XXVII o karze łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego C. K.,

20. czyn przypisany oskarżonemu C. K. w pkt. XXVI wyroku kwalifikuje jako przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

21. na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego C. K. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności, a nadto podstawy prawne orzeczeń: z pkt. XXVII wyroku - o karze łącznej pozbawienia wolności wobec C. K.; z pkt. XXVIII wyroku - o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec C. K. oraz z pkt. XXIX wyroku - o wymierzeniu C. K. kary grzywny uzupełnia o art. 4 § 1 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich wS.: adw. G. S., adw. A. B. (1), adw. R. K. (1), adw. R. C. kwoty po 1033, 20 złotych (w tym 197,64 złotych podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym na rzecz oskarżonych: G. M. (1), J. B., C. K. i A. Z.;

IV. zwalnia oskarżonych: G. M. (1), A. Z. i J. B. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego Ł. A. kwotę 403, 33 zł, zaś od oskarżonego C. K. kwotę 1436, 53 zł, zaś od P. Ł. 283,33 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 363/15

UZASADNIENIE

G. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 marca 2009 r. w S. woj. (...), będąc przesłuchanym w charakterze świadka, a tym samym składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu karnym w sprawie zniszczenia mienia w postaci samochodu S. (...) nr rej. (...) prowadzonej przez Komendę Miejską Policji w S. za numerem RSD 532/09 oraz będą pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zataił przed organami ścigania okoliczności dotyczące ujawnienia sprawców przedmiotowego czynu, fałszywie zeznając, iż „nie wie kto mógł dokonać tego czynu”, utrudniając w ten sposób ujawnienie sprawców tego czynu i pomagając tym samym osobom uniknięcia odpowiedzialności karnej,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od 13 marca 2009 r. do 17 marca 2009 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wziął udział w podpaleniu baru znajdującego się w S. przy ul. (...) należącego do D. M. (1), kierując wykonaniem tego czynu, w ten sposób, że zwerbował osoby bezpośrednio realizujące ten czyn i wskazał im przedmiotowy bar, wydał polecenie podpalenia tego baru, instruując ich o czasie i sposobie wykonania tego czynu, powodując w ten sposób uszkodzenia we wskazanym barze na kwotę 20 000 złotych na szkodę D. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co

najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20.12.2004 r. w sprawie II K 513/04,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. w dniu 5 kwietnia 2009 r. w N. gmina S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w bezpośrednim zamiarze pobicia Ł. M. (1), w czasie którego posługując się bronią palną, nieustalonego kalibru i produkcji, postrzelił Ł. M. (1), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci rany tylnej powierzchni łydki prawej, które to obrażenia należą do kategorii lekkich, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześć miesięcy, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20.12.2004 r. w sprawie II K 513/04,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

IV. w dniu 3 czerwca 2009 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wziął udział w pobiciu M. M. (1), gdzie w czasie dokonywania przedmiotowego czynu zadano pokrzywdzonemu cios z użyciem siekiery, stanowiącej niebezpieczny przedmiot, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci: licznych wielopoziomowych ran rąbanych podudzia i stopy, otwarte II stopnia wieloodłamowe złamanie kości piszczelowej prawej, uszkodzenia ścięgna prostowników palucha i palców stopy prawej, rany rąbanej podudzia lewego, które to obrażenia należą do kategorii średnio- ciężkich i powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześć miesięcy, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20.12.2004 r. w sprawie II K 513/04,

tj. o czyn z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

V. w okresie od dnia 20 marca 2009 r. do 25 marca 2009 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez udzielenie innym osobom środków odurzających oraz substancji psychotropowych, posiadał substancje psychotropowe w postaci: tabletek ekstazy- co najmniej w ilości 30 sztuk, które nabył za kwotę 120 złotych oraz amfetaminę- co najmniej w ilości 5 działek po 0,5 grama każda, którą to substancję nabył za łączną kwotę 70 złotych, jak też środek odurzający w postaci ziela konopi indyjskich tak zwanej marihuany- co najmniej w ilości działki po 0,5 grama każda, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20.12.2004 r. w sprawie II K 513/04,

tj. czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k.,

VI. w dniu 20 marca 2009 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił ustalonej osobie środek odurzający w postaci nieustalonej ilości ziela konopi indyjskich tak zwanej marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20.12.2004 r. w sprawie II K 513/04,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k.,

VII. w dniu 20 marca 2009 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił nieustalonej osobie środek odurzający w postaci nieustalonej ilości ziela konopi indyjskich tak zwanej marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20.12.2004 r. w sprawie II K 513/04,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k.,

VIII. w dniu 17 maja 2009 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał nieustaloną ilość substancji psychotropowej w postaci tabletek ekstazy, którą to substancję uzyskał od ustalonej osoby, a następnie udzielił go Ł. A.,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

IX. w dniu 10 czerwca 2009 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał nieustaloną ilość substancji psychotropowej w postaci tabletek amfetaminy, którą to substancję uzyskał od Ł. A.,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami),

X. w dniu 24 lipca 2009 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, działając w bezpośrednim zamiarze aby C. K. wszedł w posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w ilości 3 gram od J. B., pośredniczył w realizacji tej transakcji, w ten sposób że skontaktował te osoby w tym celu,

- to jest o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami),

a nadto G. M. (1) oraz J. B. zostali oskarżeni o to, że:

XI. w okresie od końca lutego 2009 r. do 20 kwietnia 2009 r. w S. woj. (...), usiłowali dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie A. B. (2), w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając przemocy oraz gróźb karalnych zamachu na życie lub zdrowie A. B. (2) poprzez jego pobicie, usiłowali doprowadzić wymienionego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w wysokości 5000 złotych, która to kwota miała być zapłacona na rzecz G. M. (1), lecz zamierzonego skutku nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie w dniu 20 kwietnia 2009 r. A. B. (2) przez funkcjonariuszy KWP R., przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

XII. w bliżej nieustalonym dniu pierwszej dekady marca 2009 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wzięli udział w pobiciu A. B. (2) w jego miejscu zamieszkania w S. ul. (...), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci: zasinienia obu oczodołów oraz rany ucha prawego, które to obrażenia ciała należą

do kategorii lekkich i powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześć miesięcy, a następnie wykorzystując wywołany w ten sposób stan bezbronności tego pokrzywdzonego, zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki L. (...) wartości 1.200 złotych oraz inne przedmioty nieustalonej wartości, przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k.,

XIII. w okresie od lutego 2009 r. do 4 kwietnia 2009 r. w S. i w K. woj. (...) usiłowali dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie Ł. W., w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając gróźb karalnych zamachu na życie lub zdrowie Ł. W. i osób mu najbliższych poprzez pobicie wymienionych, usiłowali doprowadzić wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w wysokości 2.500 złotych, która to kwota miała być zapłacona na rzecz G. M. (1), lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłatę wskazanej kwoty pieniędzy przez Ł. W., przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

a nadto J. B. został oskarżony o to, że:

XIV. w dniu 24 lipca 2009 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił C. K. nieustalonego środka odurzającego lub substancji psychotropowej w ilości 3 gram za pośrednictwem G. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

a nadto G. M. (1) oraz A. Z. zostali oskarżeni o to, że:

XV. w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 13 sierpnia 2009 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wiedząc o tym, że M. J. świadczy przy obwodnicy S. na trasie K-2 odpłatne usługi seksualne, stosując groźby zamachu na życie i zdrowie M. J. przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu w postaci siekiery, doprowadzili wskazaną osobę do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 8.400 złotych, uzyskanych w wyniku wskazanych wyżej usług, czerpiąc w ten sposób korzyść majątkową z uprawianej przez tę osobę prostytucji, w zamian za ochronę wskazanej osoby, przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XVI. w bliżej nieustalonym okresie co najmniej od 1 stycznia 2009 r. do 30 czerwca 2009 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wiedząc o tym, że K. K. (1) świadczy przy obwodnicy S. na trasie(...) odpłatne usługi seksualne, stosując wobec niej groźby zamachu na życie i zdrowie, doprowadzili wskazaną osobę do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 2 000 złotych tygodniowo uzyskanych w wyniku wskazanych wyżej usług, czerpiąc w ten sposób korzyść majątkową z uprawianej przez tę osobę prostytucji, w zamian za jej ochronę, przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

a nadto G. M. (1), Ł. A., C. K. i P. Ł. zostali oskarżeni o to, że:

XVII. w nieustalonym bliżej okresie, co najmniej od 1 stycznia 2009 r. do czerwca 2009 r. w S., w Z. oraz B. gm. S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posiadali bez wymaganego pozwolenia broń palną wraz z amunicją, o nieustalonym kalibrze, której dysponentem był G. M. (1),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.,

C. K. został oskarżony o to, że:

XVIII. w dniu 24 lipca 2009 r. w S., woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii działając w bezpośrednim zamiarze nabycia środka odurzającego lub substancji psychotropowej w ilości 3 gram, usiłując nabyć ten środek od J. B., podżegał G. M. (1) do pośredniczenia w realizacji tej transakcji, a następnie w wyniku tego środek ten we wskazanej ilości nabył bezpośrednio od J. B.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ł. A. został oskarżony o to, że:

XIX. w dniu 10 czerwca 2009 r. w S., woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał nieustaloną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, którą to substancję następnie udzielił G. M. (1),

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XX. w bliżej nieustalonym okresie do dnia 5 lipca 2011 r. w B. posiadał bez wymaganego pozwolenia przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji zezwolenia 1 sztukę amunicji kaliber 9 mm Parabellum,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt II K 834/11, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego ***G. M. (1)*** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt I (II aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę **1** roku pozbawienia wolności,

II. oskarżonego ***G. M. (1)*** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt II (III aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę **2** lat pozbawienia wolności,

III. oskarżonego ***G. M. (1)*** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt III (IV aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **1** roku pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego ***G. M. (1)*** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt IV (V aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **2** lat pozbawienia wolności,

V. oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego zarzucanych mu czynów w pkt V, VI i VII (VI, VII i VIII aktu oskarżenia), z tym że czyny te połączył w jeden ciąg przestępstw z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z 64 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z 64 § 1 k.k. i skazał go za to na mocy tych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i z art. 33 § 2 k.k. karę **2** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości **200** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich,

VI. oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt VIII (IX aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę **10** miesięcy pozbawienia wolności,

VII. oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt IX (X aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) i wymierzył mu na tej podstawie karę **10** miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt X (XI aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) i wymierzył mu na tej podstawie karę **10** miesięcy pozbawienia wolności,

IX. oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego zarzucanych mu czynów w pkt XI i XIII (XII i XIV aktu oskarżenia) z tym, że czyny te połączył w jeden ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. i skazał go za to na mocy wyżej powołanych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 282 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 33 § 2 k.k. karę **3** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości **200** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich,

X. oskarżonego **G. M. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu w pkt XII (XIII aktu oskarżenia) uznał za winnego tego, że: w bliżej nieustalonym dniu pierwszej dekady marca 2009 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wzięli udział w pobiciu A. B. (2) w jego miejscu zamieszkania w S. ul. (...), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci: zasinienia obu oczodołów oraz rany ucha prawego, które to obrażenia ciała należą do kategorii lekkich i powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześć miesięcy, a następnie wykorzystując wywołany w ten sposób stan bezbronności tego pokrzywdzonego, zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki L. (...) nieustalonej wartości, przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k. - to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i skazał go na mocy powołanych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 33 § 2 k.k. karę **3** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości **200** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich,

XI. oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego zarzucanych mu czynów w pkt XV i XVI (XVI i XVII aktu oskarżenia) z tym, że z opisu czynu XVI (XVII aktu oskarżenia) wyeliminował słowo „tygodniowo” oraz uzupełnił kwalifikację prawną zarzucanych mu obu czynów o zw. z art. 64 § 2 k.k., a nadto czyny te połączył w jeden ciąg przestępstw z art.

282 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. i skazał go za to na mocy wyżej powołanych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 33 § 2 k.k. karę **3** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości **200** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich, a także na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek korzyści w części $\frac{1}{2}$ z kwot: **8.400,00** i **2.000,00** złotych,

XII. oskarżonego **G. M. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XVII (XVIII aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 263 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **2** lat pozbawienia wolności,

XIII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary orzeczone wobec **G. M. (1)** i orzekł w stosunku do niego łączną karę **10** lat pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w ilości **400** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich;

XIV. oskarżonego **J. B.** uznał za winnego zarzucanych mu czynów w pkt XI i XIII (XII i XIV aktu oskarżenia) z tym, że czyny te połączył w jeden ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i skazał go za to na mocy wyżej powołanych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 33 § 2 k.k. karę **3** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości **200** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich,

XV. oskarżonego **J. B.** w ramach zarzucanego mu czynu w pkt XII (XIII aktu oskarżenia) uznał za winnego tego, że: w bliżej nieustalonym dniu pierwszej dekady marca 2009 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wzięli udział w pobiciu A. B. (2) w jego miejscu zamieszkania w S. ul. (...), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci: zasinienia obu oczodołów oraz rany ucha prawego, które to obrażenia ciała należą do kategorii lekkich i powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześć miesięcy, a następnie wykorzystując wywołany w ten sposób stan bezbronności tego pokrzywdzonego, zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki L. (...) nieustalonej wartości, przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k. - to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i skazał go na mocy powołanych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 33 § 2 k.k. karę **3** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości **200** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich,

XVI. oskarżonego **J. B.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XIV (XV aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **1** roku i **6** miesięcy pozbawienia wolności,

XVII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary orzeczone wobec **J. B.** i orzekł w stosunku do niego łączną karę **4** lat i **6** miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w ilości **200** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich;

XVIII. oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanych mu czynów w pkt XV i XVI (XVI i XVII aktu oskarżenia) z tym, że w odniesieniu do tego oskarżonego za datę końcową czynów przyjął dzień 21 kwietnia 2009 roku, a nadto z opisu czynu XVI (XVII aktu oskarżenia) wyeliminował słowo „tygodniowo” zaś z opisu obu czynów wyeliminował słowa „przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k.”, a nadto czyny te połączył w jeden ciąg przestępstw z art. 282 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go za to na mocy wyżej powołanych przepisów i wymierza mu na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. karę **2** lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości **150** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość

jednej stawki dziennej na kwotę **20,00** złotych każda z nich, a także na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek korzyści w części $\frac{1}{2}$ z kwot: **8.400,00** i **2.000,00** złotych,

XIX. oskarżonego **L. A.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XVII (XVIII aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 263 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **1** roku pozbawienia wolności,

XX. oskarżonego **L. A.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XIX (XX aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę **10** miesięcy pozbawienia wolności,

XXI. oskarżonego **L. A.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XX (XXI aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 263 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **6** miesięcy pozbawienia wolności,

XXII. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec **L. A.** i orzekł w stosunku do niego łączną karę **1** roku i **6** miesięcy pozbawienia wolności,

XXIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **L. A.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres **4** lat tytułem próby;

XXIV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec **L. A.** grzywnę w ilości **100** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **10,00** złotych każda z nich;

XXV. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XVII (XVIII aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 263 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **1** roku pozbawienia wolności,

XXVI. oskarżonego **C. K.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XVIII (XIX aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go za to na mocy tych przepisów i wymierzył mu na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (DZ.U. 05.179.1485 ze zmianami) w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę **10** miesięcy pozbawienia wolności,

XXVII. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec **C. K.** i orzekł w stosunku do niego łączną karę **1** roku i **6** miesięcy pozbawienia wolności,

XXVIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **C. K.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres **4** lat tytułem próby,

XXIX. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec **C. K.** grzywnę w ilości **100** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **10,00** złotych każda z nich;

XXX. oskarżonego **P. Ł.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu w pkt XVII (XVIII aktu oskarżenia) i skazał go za to na mocy art. 263 § 2 k.k. i wymierzył mu na tej podstawie karę **1** roku pozbawienia wolności,

XXXI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **P. Ł.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres **4** lat tytułem próby,

XXXII. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec **P. Ł.** grzywnę w ilości **100** stawek dziennych, przyjmując na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **10,00** złotych każda z nich;

XXXIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich w S. adw. G. S., adw. A. B. (1) i adw. R. C. kwoty po 2.169,72 zł, w tym kwoty po 405,72 zł podatku VAT, zaś na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adw. R. K. (1)

kwotę 2.066,40 zł, w tym kwotę 386,40 zł podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych sprawowaną z urzędu przez tychże adwokatów;

XXXIV. tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych G. M. (1), J. B. i A. Z. kwoty po 2.000,00 zł, zaś od Ł. A., C. K. i P. Ł. kwoty po 500,00 zł, stwierdzając iż w pozostałej części wydatki poniesione w toku postępowania obciążają Skarb Państwa.

Apelacje od zaprezentowanego wyżej wyroku wywiedli obrońcy Ł. A., C. K., P. Ł., J. B., A. Z. i G. M. (1).

Przedstawiciel procesowy Ł. A. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości w stosunku do tego oskarżonego, zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania- art. 389 § 1 i 2 k.p.k., gdyż pod nieobecność oskarżonego, który na rozprawie nie był jeszcze przesłuchany odczytano część jego wyjaśnień z dochodzenia (art. 389 § 1 k.p.k.), a nadto na następnej rozprawie nie wezwano oskarżonego do ustosunkowania się do wyjaśnień z dochodzenia- art. 389 § 2 k.p.k.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia- poprzez niewskazanie konkretnych dowodów potwierdzających fakt posiadania przez oskarżonego Ł. A. broni palnej wraz z amunicją- przy równoczesnym zarzucie (temuż osk. Ł. A.) popełnienia czynu opisanego w pkt XX aktu oskarżenia (posiadanie 1 szt. amunicji). Nadto Sąd I instancji nie wskazał (czyn opisany w pkt. XIX aktu oskarżenia) jakie konkretnie dowody potwierdzają zarzut o posiadaniu przez osk. A. nieustalonej ilości substancji psychotropowej.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. postępowania odnośnie czynu opisanego w pkt. XX aktu oskarżenia oraz uniewinnienie tegoż Ł. A. od czynów opisanych w pkt. XVII i XIX, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego Ł. A. i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego C. K. zanegował wyrok Sądu Rejonowego w całości- w części dotyczącej osk. C. K., zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść i który polegał na: wadliwym ustaleniu, że oskarżony C. K. popełnił zarzucane mu i przypisane czyny w sytuacji, gdy na takie ustalenie nie pozwala zebrany w tej sprawie materiał dowodowy.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego C. K. i uniewinnienie od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie zaś o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przedstawiciel procesowy oskarżonych P. Ł. i J. B. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości- w części dotyczącej wyżej wymienionych, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie i przyjęcie na jego podstawie za udowodnione, że w/w oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. Ł. i J. B. od zarzucanych im czynów, ewentualnie zaś o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Obrońca oskarżonego A. Z. zanegował wyrok Sądu Rejonowego w całości w stosunku do tego oskarżonego, zarzucając mu:

1. **obrazę przepisów postępowania**, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenia **art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k.** oraz **art. 410 k.p.k.**, wyrażającej się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków K. K. (1) oraz M. J., a także na zaakcentowaniu okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego A. Z. i całkowitym pominięciu okoliczności dla niego korzystnych, czego wyrazem jest:

- a) bezpodstawne odmówienie przez Sąd wiary zeznaniom świadka K. K. (1) w zakresie w jakim świadek ten nie rozpoznał oskarżonego A. Z. jako sprawcy czynu opisanego w pkt XVI wyroku;
- b) całkowite pominięcie przez Sąd zeznań świadka K. K. (1) w zakresie, w jakim świadek wskazała, iż po raz pierwszy zażądano od niego pieniędzy za „ochronę” na przełomie kwietnia i maja 2009 r., a więc w okresie gdy oskarżony nie przebywał już na wolności oraz pominięcie przez Sąd okoliczności, że świadek M. J. zaczęła świadczyć usługi seksualne przy obwodnicy S. w późniejszym okresie niż K. K. (1), od której M. J. dowiedziała się o przypadkach wymuszania pieniędzy od prostytutek;
- c) pominięcie przez Sąd okoliczności nie rozpoznania w toku przewodu sądowego przez świadka M. J. oskarżonego A. Z. jako sprawcy czynu opisanego w pkt XV wyroku;
- d) nieuprawnione obdarzenie wiarą w całości zeznań świadka M. J., które zawierają wewnętrzne sprzeczności oraz nie korespondują z dowodem w postaci zeznań świadka K. K. (1);

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, będący konsekwencją wspomnianych naruszeń przepisów postępowania karnego, polegający na uznaniu, iż oskarżony dopuścił się czynów z art. 282 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w okresie od stycznia 2009 r. do 21 kwietnia 2009 r., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do przekonania, że początkowa data czynów zarzucanych oskarżonemu to przełom kwietnia i maja 2009 r., a więc okres w czasie którego oskarżony był już pozbawiony wolności, w związku z czym nie mógł popełnić zarzucanych mu czynów.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. Z. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Przedstawiciel procesowy oskarżonego G. M. (1) zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości na korzyść tego oskarżonego, zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.), który to błąd wyrażał się w przyjęciu, że:

- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony G. M. (1) dopuścił się popełnienia wszystkich zarzuconych mu przestępstw, podczas gdy obiektywna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żadnym wypadku nie dawała podstawy do przyjęcia odpowiedzialności tego oskarżonego za czyny przypisane mu w wyroku,

- naruszenie przepisów postępowania poprzez:

a) zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii fonoskopijnej celem zbadania głosów osób rozmawiających telefonicznie w ujawnionych materiałach operacyjnych Policji m.in. w postaci komunikatów z kontroli operacyjnej obiektów o kryptonimach PARTNER 4-16,

b) sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający przepisowi art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie szczegółowego wskazania, który konkretnie z wymienionych przez Sąd zbiorczo dowodów na k. 15- 22 uzasadnia i w jakim zakresie posłużył do poczynienia ustaleń faktycznych zawartych w tymże uzasadnieniu.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach. Z ostrożności procesowej przedstawiciel procesowy G. M. (1) wystąpił z zarzutem rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej w stosunku do tego oskarżonego, poprzez orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności 10 lat oraz kary łącznej grzywny w rozmiarze 400 stawek dziennych po 20 zł, podnosząc iż jest to kara rażąco surowa. Apelujący wniósł przy tym o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, oświadczając, iż nie została ona uiszczona ani w całości, ani w jakiegokolwiek części.

W toku rozprawy odwoławczej obrońcy oskarżonych G. M. (1), A. Z., C. K. i J. B. poparli apelacje i wnioski w niej zawarte. Wnieśli o zasądzenie kosztów obrony z urzędu oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości, ani w części. Obrońca oskarżonego Ł. A. poparł apelację i wnioski w niej zawarte, przy czym w przypadku uznania przez Sąd oskarżonego Ł. A. z pkt XIX aktu oskarżenia, wniósł o przyjęcie nieznaczonej ilości narkotyków i umorzenie postępowania w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Obrońca oskarżonego P. Ł. poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wszystkich apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżeni G. M. (1), C. K. i Ł. A. przyłączyli się do stanowisk swoich obrońców. Oskarżony A. Z. przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy i jednocześnie wniósł, w przypadku skazania go za te czyny o niekaranie go karą finansową i obniżenie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Oskarżeni J. B. i T. Ł. nie stawili się pomimo prawidłowego zawiadomienia ich o terminie rozprawy odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedzione apelacje okazały się o tyle zasadne, że doprowadziły do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie wskazanym w wyroku Sądu Okręgowego.

Zważywszy na fakt, iż w sprawie niniejszej wnioski o uzasadnienie wyroku złożyli jedynie obrońcy oskarżonych G. M. (1) i A. Z. oraz oskarżony A. Z. osobiście, zaś środki wniesione na rzecz oskarżonych: J. B., Ł. A. i C. K. doprowadziły do rozstrzygnięć reformatorskich w odniesieniu do nich, natomiast apelacja wywiedziona na korzyść P. Ł. okazała się zupełnie bezzasadna, Sąd Okręgowy, w oparciu o treść art. 457 § 2 k.p.k., ograniczył swoje rozważania do kwestii dotyczących oskarżonych G. M. (1) i A. Z..

W wyprzedzeniu zasadniczej części rozważań należy zaznaczyć, że powiązania treściowe pomiędzy apelacjami wywiedzionymi na rzecz G. M. (1) i A. Z. nakazały łączne ustosunkowanie się do nich w nich podniesionych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów apelujących, dotyczących obrazy prawa karnego procesowego, a w szczególności obrazy art. 4, 7 i 410 kpk, Sąd Odwoławczy uznał je za oczywiście bezzasadne.

Po wnikliwym zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy i pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy nie dopatrzył się naruszenia wskazanych przepisów prawa procesowego.

Jakkolwiek faktem jest, że Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie przytaczał treści konkretnych materiałów niejawnych, zaliczonych w poczet materiału dowodowego, które zostały odtworzone na rozprawie głównej, a globalnie przywołał je jedynie w uzasadnieniu tego wyroku, to w ocenie Sądu Odwoławczego nie może to mieć wpływu na odmienną ocenę przedmiotowego orzeczenia. Nie może bowiem ujść uwadze Sądu i stron procesowych, że nagrania te są dowodami niejawnymi. W świetle powyższego, Sąd Odwoławczy w pisemnych motywach swojego wyroku wskaże na pewne, choćby przykładowe dowody zawarte w tychże materiałach niejawnych, które w sposób bezsporny potwierdziły fakty popełnienia tych przestępstw przez G. M. (1) i A. Z. poprzez wskazanie ich kryptonimów, numerów plików, czy godzin przeprowadzonych rozmów telefonicznych przez tych oskarżonych, bądź też połączeń SMS.

Sąd Okręgowy rozważając zebrany w sprawie materiał dowodowy, tj. zarówno osobowy, jak też materiał niejawny, uzasadniony w wyżej wskazany sposób przez Sąd Rejonowy, miał na uwadze również treść art. 455 a kpk zakazujący uchylania wyroku sądu I instancji tylko z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów art. 424 kpk.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu Odwoławczego niezasadny jest również zarzut obrazy art. 424 kpk.

Sąd Okręgowy nie podzielił w szczególności argumentów obrońców G. M. (1) i A. Z. dotyczących naruszeń zasady swobodnej oceny dowodów tj. obrazy art. 4 i 7 kpk.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku bezspornie wynika, iż Sąd Rejonowy rozważał, analizował i oceniał wszystkie zebrane w sprawie dowody i nie pominął żadnego z nich. W uzasadnieniu tym wykazał dlaczego pewnym dowodom dał wiarę, a innym tego przymiotu odmówił i z jakich powodów. Dotyczy to przede wszystkim oceny dowodów osobowych, bowiem zdaniem Sądu Odwoławczego materiały niejawne uzyskane w sposób przewidziany prawem stanowią tzw. materiał dowodowy obiektywny, wskazujący na faktyczne działanie oskarżonych oraz na przyczyny i skutki takiego ich postępowania.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji w sposób pełny, jasny i przekonujący wykazał jakie dowody przesądziły o winie tych oskarżonych, a ocena tych dowodów spełnia wymogi art. 7 kpk i jako taka nie może być skutecznie podważona. Dyrektywa art. 7 kpk nakazuje bowiem oceniać dowody zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i dlatego trudno byłoby skutecznie zarzucić dowolną ocenę materiałów niejawnych w sytuacji, gdy Sąd nie powziął żadnych wątpliwości, co do tego, że nagrane rozmowy telefoniczne były prowadzone przez poszczególnych oskarżonych. Sąd Odwoławczy nie podzielił również zarzutu obrońcy oskarżonego G. M. (1), iż Sąd I instancji wydał wyrok wobec tego oskarżonego bez wyjaśnienia, czy głosy zarejestrowane na ujawnionych na rozprawie głównej nagraniach niejawnych istotnie należały do tego oskarżonego. Zdaniem tego apelującego, Sąd I instancji winien z urzędu wywołać opinię biegłego z zakresu fonoskopii. Sąd Okręgowy analizując akta przedmiotowej sprawy, a także odsłuchując treść tych nagrań stwierdził, iż brak jest jakichkolwiek argumentów wskazujących na nieprawidłowe przyjęcie przez sąd orzekający, że rozmowy te faktycznie prowadzili oskarżeni z używanych wówczas przez nich telefonów komórkowych. Rozważając to zagadnienie Sąd Odwoławczy nie miał więc żadnych wątpliwości, że rozmówcami byli wskazani wyżej oskarżeni, bowiem często w czasie trwania tych rozmów zwracali się do siebie używając imion, bądź pseudonimów, zaś z treści tych rozmów, łączących się często tematycznie ze sobą, wynikał pewien obraz działań przestępczych, podejmowanych przez poszczególnych oskarżonych (vide m.in. (...), Komunikat 1, rozmowa z 12 marca 2009 r., godz. 19:36, (...), rozmowa z 15 marca 2009 r., godz. 21:05). Zważywszy przy tym trzeba, że oskarżeni przy wykorzystaniu tożsamyh numerów abonenckich wykonywali połączenia także w innych sprawach, łączących się z otwartym podawaniem swoich danych osobowych. Tytułem przykładu wskazać należy, iż z materiałów niejawnych (...), Komunikat 5, wynika, że w dniu 19 marca 2009 r. godz. 10:52 G. M. (1), posługując się numerem 517 712 400, zawiadomił ubezpieczyciela o uszkodzeniu swego samochodu marki S. (...) nr rej. (...) w nocy 13 marca 2009 r. w I. Z materiałów niejawnych (...), Komunikat 1, rozmowa z 13 marca 2009 r., godz. 01:51, (...), Komunikat 1, wiadomość tekstowa z 14 marca 2009 r., godz. 11:57, czy też (...), Komunikat 2, wiadomość tekstowa z 15 marca 2009, godz. 22:20 wynika natomiast, że drogą telefoniczną informował inne osoby o zaistniałym zdarzeniu oraz planach działań odwetowych. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że w trakcie odtwarzania tychże materiałów niejawnych ani obrońca oskarżonego G. M. (1), ani inni uczestnicy tego postępowania karnego nie negowali przynależności nagranych wypowiedzi do konkretnych oskarżonych. Na podkreślenie zasługuje też fakt, iż w toku rozprawy głównej w dniu 23 października 2013 r. **G. M. (1) oświadczył wprost, iż nie zamierza zapoznawać się z materiałami niejawnymi do sprawy niniejszej** i w związku z zamierzonym przeprowadzeniem czynności w tym zakresie wyraził wolę opuszczenia sali we wskazanej dacie, a także brak zamiaru uczestniczenia w tych terminach rozpraw, na które zaplanowano kontynuowanie tychże czynności (k. 2666v). Oświadczenie to było ponawiane. W ocenie Sądu Odwoławczego istotą w sprawie jest okoliczność, że Sąd Rejonowy, wielokrotnie nawiązując bezpośredni kontakt z oskarżonymi, nie miał żadnych wątpliwości, iż nagrane rozmowy prowadzili oskarżeni, w tym G. M. (1). Nie bez znaczenia jest przy tym fakt, że obrońca tego oskarżonego dopiero na etapie postępowania odwoławczego, wyartykułował swoje wątpliwości w zakresie identyfikacji poszczególnych

głosów wnosząc w apelacji o wywołanie opinii biegłego z zakresu fonoskopii. Mimo wezwania przez Sąd Okręgowy tegoż obrońcy do sprecyzowania, które konkretnie dowody niejawne dają podstawy do obiekcji w zakresie ustalenia tożsamości osób uczestniczących w utrwalonych rozmowach, a tym samym do sprecyzowania, które z nich winny być przedmiotem ekspertyzy, obrońca wskazał na wszystkie zabezpieczone nagrania, rezygnując z przedstawienia jakichkolwiek argumentów przemawiających za zasadnością takiego wniosku. W takich realiach, Sąd Okręgowy przedmiotowy wniosek dowodowy oddalił jako zmierzający w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania (art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.).

W związku z wyżej wskazanymi okolicznościami, zdaniem Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego i w konsekwencji rekonstrukcja zaistniałych zdarzeń nie noszą cech dowolności. Nie zmieniają tego twierdzenia G. M. (1) i A. Z., którzy konsekwentnie nie przyznawali się do popełnionych przestępstw. W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzone w sprawie materiały niejawne, oceniane w powiązaniu z innymi dowodami, tj. protokołami oględzin, opiniami biegłych, dokumentami medycznymi i zeznaniami świadków, umożliwiły odtworzenie zająć objętych zarzutami aktu oskarżenia w sposób odpowiadający ich rzeczywistemu przebiegowi, zaś Sąd I instancji obowiązkom w tym zakresie sprostał. Argumenty dotyczące zarówno oceny zebranych dowodów, jak też poczynionych w tej sprawie ustaleń faktycznych, które Sąd Odwoławczy w swoim wyroku w pełni zaakceptował, są przekonujące, logiczne i zasługują na pełną akceptację. Skoro więc w ocenie Sądu Odwoławczego brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów obrazy art. 4,7 i 410 kpk, to tym samym brak jest podstaw do uznania, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, oparte na tak zebranych i ocenionym materiale dowodowym noszą cechy błędu.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami i orzeczeniami Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać postawiony wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje prawidłowości przebiegu postępowania dowodowego odnośnie do budowania podstawy dowodowej orzeczenia, ani też dokonanej przez Sąd oceny tych dowodów (vide D. S. Świecki, Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz. Orzecznictwo, Warszawa 2013, s. 175).

Odnosząc się więc do zarzutów apelujących, dotyczących zarówno błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie poszczególnych czynów, jak też oceny zebranych dowodów, Sąd Okręgowy uznał je za pozbawione jakichkolwiek merytorycznych podstaw.

W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że 13 marca 2009 r., ok. godz. 01:00 w nocy, na drodze publicznej w miejscowości I., doszło do uszkodzenia samochodu G. M. (1) marki S. (...), nr rej. (...). Z relacji G. K. (k. 1006v- 1007, 2384v- 2385) wynika, iż w reakcji na widok kilku mężczyzn uderzających jakimis przedmiotami w karoserię i lampy wzmiankowanego pojazdu, zawiadomił funkcjonariuszy Policji. Na marginesie zaznaczyć trzeba, że świadek ten jest osobą obcą dla stron i jako taki nie był zainteresowany wynikiem przedmiotowej sprawy. Przybyły na miejsce patrol stwierdził uszkodzenie samochodu, co potwierdza protokół oględzin (k. 986- 987v), zaś G. M. (1) złożył zawiadomienie o popełnieniu takiego przestępstwa (k. 982- 983v). Będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy, bądź zatajenie prawdy, w trakcie składania zeznania mającego służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy (art. 233 § 1 k.k.), ukrył tożsamość sprawców tego czynu, utrudniając w ten sposób postępowanie karne. Przeciwstawne twierdzenia oskarżonego w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie, skoro z odtworzonych na rozprawie główniej materiałów niejawnych bezspornie wynika, że wkrótce po opisanym zajściu G. M. (1) nie tylko poinformował telefonicznie brata, co się stało i kto tego dokonał (vide (...), Komunikat 1., rozmowa z 13 marca 2009 r., godz. 01:51), lecz również kontaktował się w tej sprawie z D. M. (1) grożąc mu zemstą za ten czyn (vide (...) , Komunikat 1, wiadomość tekstowa z 14 marca 2009 r., godz. 11:59). Z zebranych w sprawie dowodów, ocenionych we wzajemnym ze sobą powiązaniu bezspornie wynika, że G. M. (1) faktycznie podjął działania zmierzające do realizacji zemsty zapowiedzianej wobec D. M. (1) i członków jego grupy za zniszczenie mu przedmiotowego samochodu osobowego, inicjując i kierując podpalenie baru przy ul. (...) w S., należącego do D. M. (1) (vide m.in. (...), Komunikat 2, wiadomość tekstowa z 15 marca 2009 r., godz. 22:07, rozmowa z 15 marca 2009 r., godz. 22:09, wiadomość tekstowa z 15 marca 2009 r., godz. 22:18, wiadomość tekstowa z 15 marca 2009 r., godz. 22:20), a także doprowadzając do zająć, w których postrzelono Ł. M. (1) (vide m.in. (...), Komunikat 3, rozmowa z 17 marca 2009 r., godz. 14:33), czy też pobito M. M. (1) (m.in. (...), index 238, rozmowa z dnia 10 czerwca

2009 r., godz. 09:48). Konfrontacja informacji płynących z materiałów niejawnych dotyczących przedmiotowego podpalenia baru (...) z zeznaniami świadków mających informacje na temat tego przestępstwa, z protokołem oględzin miejsca zdarzenia, dokumentacją fotograficzną i opinią z przeprowadzonych badań fizykochemicznych wykazuje, że podniesione wyżej środki dowodowe korespondują ze sobą, dając pełny obraz popełnionego przestępstwa, a także potwierdzają kierowniczą w nim rolę oskarżonego G. M. (1). Wymienione środki dowodowe wskazują jednocześnie na niewiarygodność zeznań D. M. (1) w tej części, w której zaprzeczył on znajomości z G. M. (1) (k. 2245v). Ze wskazanych wyżej materiałów niejawnych wynika zarazem, że D. M. (1) i G. M. (1) stali na czele konkurujących ze sobą grup i dlatego też żaden z nich nie chciał zawiadamiać organów ścigania nawet o przestępstwach popełnianych przez członków konkurujących ze sobą grup przestępczych. Tezę taką potwierdzają fakty, że ostatni z wyżej wymienionych nie zawiadomił Policji o uszkodzeniu jego samochodu, lecz wezwał na miejsce zdarzenia najbardziej oddanych mu członków swojej grupy tj. A. Z. i D. M. (2), zaś Ł. M. (1) nie poinformował organów ścigania o postrzeleniu go w dniu 5 kwietnia 2009 r., a następnie zaprzeczał rozpoznaniu napastnika (k. 1327, 1330, 2244v- 2245).

Na podkreślenie zasługuje też fakt, że Sąd I instancji, czyniąc ustalenia faktyczne, dostrzegł ciąg zdarzeń układający się w pewną całość, potwierdzającą jakie motywy kierowały oskarżonym G. M. (1) w popełnieniu wzmiankowanych przestępstw, a także wskazującą kto i w jaki sposób ich dokonał. Podobnie jak w przypadku czynu z punktu I. oskarżenia, także w przypadkach czynów z pkt. II, III i IV oskarżenia, to właśnie zabezpieczone w sprawie materiały niejawne, wbrew twierdzeniom oskarżonego G. M. (1), pozwoliły na potwierdzenie jego winy w zakresie tych przestępstw.

Jak sygnalizowano wyżej, obowiązkiem Sądu orzekającego jest dokonywanie takiej oceny dowodów i czynienie takich ustaleń faktycznych, które są następstwem logicznego kojarzenia faktów wynikających z tych dowodów, a ponadto nie sprzeciwiają się zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego. Zdaniem Sądu Odwoławczego, pisemne motywy zaskarżonego wyroku potwierdzają, że Sąd I instancji sprostał temu zadaniu. Potwierdzeniem winy oskarżonego G. M. (1) w zakresie czynu objętego pkt II oskarżenia jest m.in. treść rozmowy telefonicznej D. M. (1), zarejestrowanej w materiałach (...), plik 239. Na dążenie G. M. (1) do pobicia Ł. M. (1) i M. M. (1) wskazują także materiały niejawne w tym m.in. (...), komunikat 2, rozmowa z dnia 15 marca 2009 r., godz. 21:28, komunikat 3, rozmowa z dnia 17 marca 2009 r., godz. 14:33, zaś o dokonaniu przez niego tych przestępstw świadczą m.in. materiały niejawne (...), komunikaty 3 i 21, plik 177 z 5 kwietnia 2009 r., (...) index 238, przy czym (...) to pseudonim (...) M. - brata oskarżonego G. M. (1), zaś (...) to pseudonim (...) M.. Treść wyżej wskazanych rozmów telefonicznych z udziałem G. M. (1) (oskarżony przedstawił się i podał rozmówcy swój nowy numer telefonu) koresponduje z dokumentacją lekarską Ł. M. (1) i M. M. (1) (odpowiednio: k. 1294; 1520, 1524- 1543), a także z opiniami sądowo- lekarskimi dotyczącymi tych pokrzywdzonych (odpowiednio: k. 1300; 1533) i zeznaniami świadków w odniesieniu do mechanizmu powstania odniesionych przez nich obrażeń ciała. Sąd Okręgowy podzielił przy tym argumenty Sądu Rejonowego (k. 2947v- 2948, 2948v- 2949) dotyczące oceny zeznań wymienionych pokrzywdzonych, które są logiczne i przekonujące i jako takie nie wymagają ponownego ich przytaczania.

Analogicznie, jak wykazanie przez Sąd I instancji, że czyny objęte zarzutami z pkt. I.- IV. aktu oskarżenia stanowią pewną całość i są reakcją odwetową za uszkodzenie samochodu G. M. (1) przez członków grupy skupionej wobec D. M. (1), z zebranego w tej sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, że pewną całość stanowią również czyny z pkt. XI, XII i XIII oskarżenia, stanowiące reakcję G. M. (1) i J. B. na pobicie tego ostatniego przez A. B. (2) (pseudonim (...)) w obecności Ł. W..

Analizując materiał dowodowy dotyczący przedmiotowej grupy przestępstw i pisemne motywy zaskarżonego wyroku dotyczące tych przestępstw, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się występowania podniesionej przez obrońcę G. M. (1) obrazy wskazanych przez apelujących przepisów prawa procesowego, to jest art. 4, 7 i 410 kpk i w konsekwencji również zarzucanych błędów w ustaleniach faktycznych tych zdarzeń.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż nie budzi wątpliwości fakt, że przed pobiciem A. B. (2) w marcu 2009 r., tenże A. B. (2) pobił oskarżonego J. B. (pseudonim (...)). Powodem tego pobicia, którego biernym świadkiem był Ł. W., były pretensje A. B. (2) (pseudonim (...)) do J. B. (pseudonim (...)) wiążące się z niewłaściwą jakością sprzedanej

mu amfetaminy. Okoliczność tę potwierdził sam A. B. (2) w wyjaśnieniach złożonych w sprawie II K 11/10 Sądu Okręgowego w Siedlcach (k. 1774), który to dowód został ujawniony na rozprawie i zaliczony w poczet materiału dowodowego. Niekwestionowanym przez żadną ze stron był także fakt pobicia A. B. (2) w pierwszych dniach marca 2009 r. w jego mieszkaniu zlokalizowanym przy ul. (...) w S.. Okoliczność tę potwierdzili świadkowie w osobach A. S. (k. 132v- 133v, 135- 137, 2385- 2385v), Ł. M. (2) (k. 10v- 12, 14- 16, , 61v- 64, 1595- 1596, 1785- 1786, 2357- 2358), M. C. (k. 71v- 73, 75- 77, 1796v- 1797 2385v- 2386), Petry P. (k. 409- 410, 2360) i K. W. (k. 318- 319, 321- 322, 1777- 1778, 1779, 1780- 1781, 2358v- 2359v). Wszyscy ci świadkowie konsekwentnie potwierdzili, że J. B. został pobity przez A. B. (2) w związku z zarzucanym mu oszustwem przy sprzedaży narkotyku, zaś A. B. (2) został pobity w akcie zemsty za ten czyn. Każdy z tych świadków opisywał doznane przez A. B. (2) w tym zdarzeniu obrażenia ciała. Ł. M. (2) zeznał m.in., iż A. B. (2) mówił o odebraniu mu przez napastników telefonu komórkowego i wynikającej z tego konieczności posługiwania się innymi niż dotychczasowy numerami telefonu, a także o konieczności zapłacenia kilku tysięcy złotych za pobicie J. B.. Świadek ten potwierdzał również, że z rozmowy prowadzonej w jego obecności między A. B. (2) i Ł. W. dowiedział się, że sprawcy jego pobicia w reakcji za pobicie J. B. żądali kilku tysięcy złotych nie tylko od A. B., ale także od Ł. W., a nadto, że napastników było wielu, a jednym z nich był (...), tj. G. M. (1). Podobnej treści zeznania złożył także świadek M. C.. Podobnie A. S. potwierdziła występowanie obrażeń na ciele A. B. (2), a nadto zeznała, że pokrzywdzony ten powiedział jej o pobiciu go przez (...). Świadek K. W. opisał natomiast podejmowane przez niego działania zmierzające do pogodzenia skonfliktowanych stron, a także zrelacjonował dążenie J. B. i G. M. (1) do ustalenia adresów A. B. (2) i Ł. W.. Rozważając powyższe okoliczności nie sposób zarzucić Sądowi Rejonowemu braku logiki w przyjęciu, iż pobicie A. B. (2) było odwetem za pobicie J. B., który niewątpliwie należał do grupy G. M. (1).

Jakkolwiek ani G. M. (1), ani J. B. nie przyznali się do popełnienia wskazanych wyżej przestępstw, a pokrzywdzony A. B. (2) składał zeznania sprzeczne wewnątrznie, to w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów dotyczących przestępstw z pkt XI do XIII aktu oskarżenia. Treść pisemnych motywów zanegowanego orzeczenia dowodzi też, iż Sąd Rejonowy wziął pod uwagę nie tylko wyjaśnienia tych oskarżonych, zeznania pokrzywdzonych tymi czynami, ale także zeznania pozostałych, przesłuchanych w sprawie świadków, konfrontując je ze sobą oraz z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym również z materiałami niejawnymi.

Z treści zeznań A. B. (2) wynikają różne okoliczności tego zdarzenia tj. raz twierdził, że nie zna J. B. i zaprzeczał, by pobił go za oszustwo narkotykowe, po czym potwierdzał znajomość z nim i fakt pobicia go. W jednych zeznaniach opowiadał o pobiciu i „naliczeniu” go przez chłopaków z S. oraz „naliczeniu” Ł. W. przez tych samych sprawców, po czym twierdził, że nikt go nie „naliczał”, a on sam zaproponował J. B. pieniądze za wcześniejsze swoje naganne zachowanie. Z jednych zeznań wynikało, że nie zna G. M. (1), choć w jego telefonie znajdowały się potwierdzenia kontaktów telefonicznych z tym oskarżonym pod nazwą (...) oraz, że to nieznanymi sprawcy pobili go w jego mieszkaniu, gdy w innych zeznaniach potwierdzał, że był pobity przez J. B. i jego kolegów.

W przeciwieństwie do zeznań A. B. (2), zeznania Ł. W. w zakresie tych czynów (k. 141- 146, 1305v- 1307, 2244- 2244v) były konsekwentne i kategoryczne. Świadek ten nie tylko potwierdził, że był świadkiem pobicia J. B. przez A. B. (2), lecz również zaznaczył, iż pierwszy z nich zajmował się obrotem narkotykami i był uznawany w lokalnym środowisku za dealera narkotykowego G. M. (1). Ł. W. potwierdził nie tylko motyw pobicia J. B. przez A. B. (2) ale także odwetowe działania J. B. i G. M. (1), polegające m.in. na żądaniu od niego i od A. B. (2) pieniędzy, a następnie pobicie tego ostatniego oraz kierowanie gróźb karalnych wobec obu tych pokrzywdzonych. To z zeznań Ł. W. wynika wprost, iż A. B. (2), po pobiciu go, opowiadał mu o najściu na swoje mieszkanie grupy mężczyzn, wśród których byli J. B. i (...) i żądaniu zapłaty 5.000 zł za pobicie J. B. oraz o kradzieży telefonu komórkowego. Na podkreślenie zasługuje fakt, że treść opisanej rozmowy koresponduje z zeznaniami innych świadków przesłuchanych w sprawie. Twierdzenia Ł. W. znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach nie tylko wyżej wskazanych świadków: Ł. M. (2), M. C., A. S. i K. W., ale także w zeznaniach K. F. (k. 211- 212, 214- 215, 1318- 1219, 2383v- 2384) i R. K. (2) (k. 416- 417, 1315v- 1316, 2384v). Nie bez znaczenia dla oceny wzajemnie powiązanych relacji A. B. (2) i Ł. W. pozostają także podane przez K. W. fakty, iż J. B. wymuszał na N. U. wskazanie adresu A. B. (2), zaś od niego tego adresu domagał się G. M. (1). Mimo, że K. W. w późniejszym czasie odwołał te zeznania, to jednak Sąd Rejonowy doszedł do słusznego przekonania o niewiarygodności tego odwołania. Zważyć bowiem należy, że zarówno oskarżeni G. M. (1) i J. B., jak i świadkowie: A.

B. (2) oraz K. W. to osoby karane, obeznane z realiami tzw. układów świata przestępczego. We wskazanym środowisku składanie obciążających zeznań jest nie tylko źle postrzegane, lecz może prowadzić do bezpośrednich i negatywnych konsekwencji dla samego zeznającego. Na słuszność takowego zapatrywania wskazuje chociażby to, że mimo pobicia J. B. przez A. B. (2), a następnie pobicia A. B. (2) przez oskarżonych: G. M. (1), J. B. oraz inne osoby, żaden z pokrzywdzonych nie tylko nie zdecydował się na zawiadomienie organów ścigania, lecz nawet zrezygnował z pomocy służby zdrowia. Każdy z nich skorzystał natomiast z możliwości odwetu za te czyny. Znamionnym jest w tym kontekście fakt, że A. B. (2), będąc przesłuchiwanym w sprawie II K 11/10 Sądu Okręgowego w Siedlcach, stwierdził wprost: „ja pobiłem B., a on z chłopakami pobił mnie” (k. 1774), zaś na dalszym etapie postępowania oświadczył, że nie chce zeznawać i nie rości już do nikogo pretensji. Nie bez znaczenia dla oceny tychże dowodów pozostają zarazem dokumenty dotyczące doznania w tym czasie przez oskarżonego J. B. złamania podgłowego II kości śródreżca prawego, które zdaniem biegłego mogły powstać w wyniku urazu czynnego, tj. w wyniku uderzenia zadanego przez wyżej wymienionego pięścią w inną osobę lub przedmiot (k. 1298).

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia prawidłowości poczynionej przez Sąd Rejonowy w tym zakresie oceny wyjaśnień oskarżonych, w tym także G. M. (1), jak również zeznań świadków tych przestępstw, a zwłaszcza zeznań A. B. (2) i Ł. W.. Za słusznością przyjętej oceny przemawiają także materiały niejawnie ujawnione w toku rozprawy głównej, tj. m.in. (...), Komunikat 11, rozmowy z dnia 22 marca 2009 r., godziny 16:49 i 17:31; Komunikat 12, rozmowy z dnia 23 marca 2009 r., godziny 12:49 i 13:23, Komunikat 13, rozmowa z dnia 23 marca 2009 r., godzina 22:38, które nie tylko w pełnej rozciągłości korespondują z zeznaniami Ł. W. i świadków potwierdzających jego wersję, ale przede wszystkim w bezsporny sposób wskazują, że sprawcami pobicia A. B. (2) i zaboru mienia na jego szkodę byli m.in. oskarżeni G. M. (1) i J. B. oraz potwierdzają, że faktycznym powodem działania oskarżonych była zemsta za pobicie J. B.. W tej sytuacji, w ocenie Sądu Odwoławczego, wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego G. M. (1) także ustalony w tym zakresie stan faktyczny nie budzi wątpliwości.

Odnosząc się w dalszej kolejności do oceny dowodów w zakresie czynów zarzucanych G. M. (1) i A. Z. z pkt. XV i XVI oskarżenia, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się ani zarzucanych przez apelujących błędów w ustaleniach faktycznych przedmiotowych zdarzeń, ani też w ocenie zebranych w tym przedmiocie dowodów.

Jak wykazano wyżej, A. Z. był jedną z najbliższych osób dla G. M. (1) w zakresie podejmowanych działań. To m.in. do niego zadzwonił G. M. (1) po uszkodzeniu mu samochodu m-ki S. (...) w marcu 2009 r., a on niezwłocznie stawiał się na miejscu zdarzenia. Z treści materiałów niejawnych wynika także, że A. Z. niewątpliwie traktował G. M. (1) jako swojego szefa ((...) 10 k. 15) i wykonywał jego polecenia. Z treści SMS-a z dnia 24 marca 2009 r. godz. 15.31 ((...) 10 k. 13), wysłanego do G. M. (1) wynika też, że A. Z. chciał, by traktowano go jako groźnego przestępcę. Częste kontakty telefoniczne i osobiste między tymi oskarżonymi przeczą twierdzeniom A. Z., iż w zarzucanym okresie czasu nie znał, bądź znał tylko z widzenia G. M. (1). Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że wyjaśnienia A. Z. są nie tylko sprzeczne z pozostałymi dowodami, ale także są wewnętrznie sprzeczne. Argumenty Sądu Rejonowego w tej części są jasne, pełne i przekonujące i dlatego Sąd Odwoławczy w pełnym zakresie je zaakceptował. Powtarzanie tych argumentów byłoby zatem niecelowe. W odpowiedzi na zarzuty apelujących w tym przedmiocie Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że na podzielenie nie zasługiwały wywody obrońcy A. Z. w tej części, w której zakwestionował on pierwszoinstancyjną ocenę zeznań K. K. (1) i M. J.. Odnosząc się do wartościowania relacji pierwszej z wyżej wymienionych, nie sposób zgodzić się ze skarżącym, o ile podnosi on, iż Sąd Rejonowy bezpodstawnie nie przydał właściwego znaczenia faktowi, że świadek nie rozpoznała żadnego z oskarżonych (k. 1402v-1403). Stanowczo zbyt daleko idącym jest kreowane w oparciu o tenże fakt wątpliwości w odniesieniu do sprawstwa A. Z. i G. M. (1). Zaakcentować w tym miejscu należy, że „swobodna ocena dowodów” w rozumieniu art. 7 k.p.k. wiąże się z rozważeniem we wzajemnym ze sobą powiązaniu wynikających z każdego z zebranych w sprawie dowodów, okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego (podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2007 r., IIII KK 440/06, LEX nr 459461). W związku z tym wartościowanie zeznań K. K. (1) nie może abstrahować od informacji przekazanych przez M. J.. Zważyć w tym miejscu trzeba, że ostatnia z wyżej wymienionych, nie przejawiając jakichkolwiek wątpliwości, wskazywała na wizerunek A. Z. (k. 1422, 1425-1426) jako na wizerunek jednego ze sprawców, a także wielokrotnie nawiązywała do działań mężczyzny o imieniu

G. i pseudonimie (...) (k. 1466v- 1467, 1468v- 1469), rozpoznając go jako G. M. (1) (k. 2511). Zaznaczała przy tym, że wskazane osoby, podejmując działania zmierzające do pozyskania od niej środków pieniężnych, przejawiały swą aktywność również w odniesieniu do K. K. (1). Niezrozumiałym jest podkreślanie, iż wskazany świadek nie potwierdziła rozpoznania A. Z. w toku postępowania sądowego, skoro rozpoznanie to zostało wprost potwierdzone (k. 2512). Konsekwentny charakter relacji M. J., w szczególności zaś brak nacechowania twierdzeń teje jakimikolwiek wątpliwościami, prowadzi w przekonaniu Sądu Okręgowego do konieczności przyjęcia, że treść zeznań drugiej z pokrzywdzonych stanowi efekt obaw przed obciążeniem oskarżonych. Znamiennym w tym kontekście jest fakt, że zarówno K. K. (1) (k. 1403, 1405- 1406), jak i M. J. (k. 1450v) wskazywały na strach żywiony wobec sprawców zachowań na ich szkodę, przy czym pierwsza z wymienionych w dalszym ciągu jest powiązana z okolicami, w których do tychże zachowań doszło (k. 2243), zaś druga, pochodząc z innej części kraju, okolice te już opuściła (k. 2511). Zaszłości te sprawiają, że M. J., w przeciwieństwie do K. K. (1), była wolna od jakichkolwiek okoliczności, które nakazywałyby jej uwzględnić czynniki inne niż obowiązek złożenia zeznań odpowiadających zaistniałemu stanowi rzeczy. W związku z tym chybnym jest podnoszenie przez apelującego, iż K. K. (1) nie miała żadnego interesu w tym, aby chronić oskarżonych.

W ocenie Sądu Odwoławczego, na aprobatę nie zasługiwała także ta część wywodów obrońcy A. Z., w której przez nawiązanie do rozbieżności w umiejscowieniu przez świadków inkryminowanych zachowań w czasie, tworzy on konstrukcję myślową wykluczającą możliwość przypisania temu oskarżonemu czynu popełnionego na szkodę M. J. i K. K. (1) z uwagi na utratę przezeń wolności. Inaczej niż chce tego skarżący, z zeznań pierwszej z nich nie wynika, aby rozpoczęła świadczenie swych usług w okresie późniejszym niż druga z pokrzywdzonych. Zeznając w dniu 13 sierpnia 2009 r. M. J. podała, że mężczyźni żądający od niej pieniędzy przyjeżdżali przez ok. 7 miesięcy (k. 1450), zaś 20 sierpnia 2009 r. zeznała, iż zajmuje się swą profesją od 8 miesięcy (k. 1466v). Powyższe lokuje początek czynu nie później niż na dzień 1 stycznia 2009 r. Relacje K. K. (1) nie zawierają natomiast precyzyjnych wskazań w odniesieniu do czasokresu aktywności M. J., ograniczając się do stwierdzenia, iż działała ona w okresie, w którym doszło do wizyty mężczyzn żądających od niej środków pieniężnych (k. 1403, 1405, 2245). W związku z tym nie przeczą zeznaniom drugiego ze świadków. Wzmiankowane obawy, w zestawieniu z całokształtem powyższego, tłumaczą natomiast rozbieżności we wskazaniu momentu, w którym pojawiły się żądania wysuwane przez G. M. (1) i A. Z.. Zamykając rozważania w przedmiotowej materii podkreślić trzeba, że Sąd Rejonowy zmienił opisy czynów przypisanych ostatniemu z oskarżonemu, uwzględniając podkreślany przez apelującego moment pozbawienia go wolności. Na marginesie dotychczasowych rozważań podkreślić trzeba, że relacje M. J. i K. K. (1) dowodzą, iż w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych, wyrażającego się w bezpodstawnym przypisaniu G. M. (1) i A. Z. czynów objętych zarzutami z punktów XV. i XVI. oskarżenia.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że świadek M. J. dokładnie opisywała zarówno sposób działania poszczególnych sprawców wskazując, który z nich straszył ją pobiciem, który przyjeżdżał do niej z niebezpiecznymi przedmiotami i jakimi samochodami przyjeżdżali, a także komu wręczała pieniądze. Z jej zeznań wynikało wprost, że przez okres 2-3 miesięcy przyjeżdżał do niej Artur Zoruk, który też groził jej pozbawieniem życia i jemu wręczała pieniądze, a po jego aresztowaniu przyjeżdżał tam inny mężczyzna.

Świadek ta była informowana przez G. M. (1) i jego kolegów, że A. Z. ps. (...) oraz (...) zostali pozbawieni wolności i dlatego w późniejszym okresie haracze mieli odbierać od niej inni członkowie grupy (...). Potwierdziła też, że pieniądze wręczała osobiście również G. M. (1), z którym kontaktowała się w tej kwestii telefonicznie. Te wszystkie okoliczności zostały potwierdzone nie tylko zeznaniami świadka J. G., ale przede wszystkim materiałami niejawnymi m.in. (...) 16 tom II str. 21-22, 26-29, 41, 52-59, 130, 133-135, 139-142, 152.

Skoro więc Sąd I instancji zasadnie uznał zeznania M. J. i J. G. za wiarygodne, to w świetle tych dowodów również ocena zeznań K. K. (1), jak też pozostałych materiałów dowodowych spełnia wymogi art. 7 kpk.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych argumentów, które podważałyby prawidłowość ustaleń faktycznych w zakresie tych czynów.

Analizując charakter okoliczności wszystkich omówionych wyżej przestępstw popełnionych przez oskarżonego G. M. (1) i A. Z., Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej tych czynów, jak również wymiaru kar pozbawienia wolności oraz przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z tych przestępstw uznając, że ich wymiar uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości tych przestępstw, jak też stopień zawinienia obu oskarżonych, a także prewencję ogólną i indywidualną. W ocenie Sądu Odwoławczego kary pozbawienia wolności orzeczone wobec tych oskarżonych za wyżej wymienione przestępstwa oraz orzeczone wobec oskarżonego G. M. (1) kara grzywny są zgodne z dyrektywami wymiaru kar i w związku z tym nie znaleziono podstaw do ich łagodzenia. Sąd Okręgowy mając na uwadze zmianę przepisów prawa karnego uzupełnił jedynie podstawy prawne tych orzeczeń o przepis art. 4 § 1 kk, przyjmując za podstawę tych kar przepisy obowiązujące w dacie ich popełnienia, a więc względniejsze dla sprawców, a nadto z uwagi na sytuację rodzinną, finansową i materialną oskarżonego A. Z. obniżył mu wymiar kary grzywny do 100 stawek dziennych, przyjmując, iż wymiar jednej stawki dziennej to 10 zł.

Rozważając zasadność orzeczeń wydanych przez Sąd I instancji wobec oskarżonego G. M. (1) w zakresie czynów zarzucanych mu w pkt V – X oskarżenia, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że dokładna analiza zebranych w tym zakresie dowodów nie potwierdziła w sposób bezsporny, bez żadnych wątpliwości, że oskarżony ten udzielał innym osobom środków odurzających oraz substancji psychotropowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sąd Odwoławczy po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy stwierdził, że o popełnieniu przez oskarżonego G. M. (1) i innych oskarżonych tego rodzaju przestępstw świadczą przede wszystkim materiały niejawne, zabezpieczone w tej sprawie.

Sąd Okręgowy po odsłuchaniu tych nagrań doszedł do przekonania, że Sąd I instancji zasadnie przyjął, iż używane w tych nagraniach nazwy środków odurzających, czy substancji psychotropowych, były nazwami używanymi w środowisku osób używających lub handlujących narkotykami i niewątpliwie oznaczały konkretne rodzaje narkotyków. Przyjęte w tym środowisku nazwy tych narkotyków znane są Sadowi z innych tego rodzaju spraw tj. , że „zima” to amfetamina, (...) , czy „ziele” to marihuana, zaś „kółka” – to tabletki ekstazy.

Niezależnie od powyższego, **co należy podkreślić, bezspornym w tej sprawie jest fakt, iż z tych materiałów wynika, że posiadanie, czy też udzielanie przez poszczególne osoby, w tym przez oskarżonego G. M. (1), tego rodzaju substancji psychotropowych, czy środków odurzających było prowadzone na dużo większą skalę niż wynika to z zarzutów aktu oskarżenia**, jednakże Sąd orzekający analizował tylko te dowody dotyczące czynów zarzucanych oskarżonemu przez oskarżyciela w akcie oskarżenia. Wbrew twierdzeniom apelującego obrońcy oskarżonego G. M. (1) posiadanie, bądź udzielania, czy też pośrednictwo w transakcji przekazania tychże substancji przez tego oskarżonego wynika wprost z nagranych z jego udziałem rozmów telefonicznych lub z zabezpieczonych treści SMS-ów. Jakkolwiek oskarżony ten nie przyznawał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu przestępstw i odmówił składania wyjaśnień, to jednak w ocenie Sądu Odwoławczego nieprzyznawanie to nie może być uznane za wiarygodne, podobnie, jak wyjaśnienia innych współoskarżonych, prezentujących podobne stanowisko w tym zakresie. Zdaniem Sądu Okręgowego odtworzone na rozprawie nagrania rozmów telefonicznych i treści SMS-ów, stanowiące materiały niejawne, są dowodami obiektywnymi i w związku z tym ich ocena w zakresie wiarygodności nie budzi wątpliwości.

Sąd Okręgowy doszedł jednak do przekonania, że nieprawidłowe było przyjęcie przez Sąd Rejonowy w pkt V orzeczenia, iż czyny z pkt V, VI i VII aktu oskarżenia stanowią jeden ciąg przestępstw z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 59 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 62 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy w zb. z art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

Wbrew twierdzeniom oskarżonego G. M. (1) i jego obrońcy, zgromadzone materiały niejawne potwierdziły fakt, że w dniach 20 marca 2009r. i 17 maja 2009 r. oskarżony ten udzielił dwóm osobom po 1g środka odurzającego w postaci marihuany oraz jednej osobie nie mniej niż 1 tabletki ekstazy.

Dowodem powyższego są m.in. rozmowy telefoniczne zarejestrowane w materiałach niejawnych pod kryptonimem (...) 10: komunikat 8 st. 2, komunikat 8 st. 30, (...) 15 komunikat 2 str. 20, (...) 15 tom I k. 35-43. Sąd Odwoławczy przyjmując wszelkie wątpliwości na korzyść oskarżonego G. M. (1) uznał, iż ze względu na to, iż z materiałów tych nie wynika wprost, w jakiej dokładnie ilości oskarżony ten udzielił tych środków, przyjął minimalną ich ilość potrzebną do jednorazowego odurzenia się osoby używającej takie narkotyki lub środki psychotropowe tj. w ilości nie mniejszej niż 1 tabletki ekstazy i nie mniejszej niż 1g marihuany.

Z kontroli operacyjnej obiektu o kryptonimie (...) wynika, że w dniu 20 marca 2009 r., prowadząc rozmowę telefoniczną o godz. 19:36, G. M. (1) potwierdził fakt posiadania środka odurzającego w postaci ziela konopi indyjskich w ilości 1 działki. Skoro z doświadczenia płynącego z orzecznictwa sądowego wynika, że 1 gram marihuany wystarcza na co najmniej dwie działki, tj. porcje tego środka odurzającego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 12 września 2012 r., II AKa 240/12, LEX nr 1238637), to zakładać trzeba, że 1 działka ma wagę 0,5 grama. W dalszej kolejności wskazać należy, iż z materiałów niejawnych (...), Komunikat 10, rozmowy z dnia 21 marca 2009 r., godziny 15:54, 16:04, 16:17, 16:43, 16:47 i 17:24 wynika nadto, że G. M. (1) posiadał substancje psychotropowe w postaci co najmniej 30 sztuk tabletek ekstazy i 5 działek po 0,5 grama amfetaminy każda. (...) niejawne (...) Komunikat 15, rozmowa z dnia 25 marca 2009 r. godzina 18:14; Komunikat 16, rozmowy z dnia 25 marca 2009 r., godziny 20.01 i 20:53 wskazują natomiast, że w dniu 25 marca 2009 r. G. M. (1) nie dysponował już narkotykami. Mimo, iż wskazane środki dowodowe pozwalają na wnioskowanie o zamierzonym przekazywaniu substancji psychotropowych i środków odurzających innym osobom, to jednak nie zawierają informacji pozwalających ani na przyjęcie, że do udzielenia bądź usiłowania udzielenia narkotyków doszło, ani na przyjęcie, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bądź też korzyści osobistej. Stanowisko takie wykluczyło tezę o realizacji przez G. M. (1) występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.; dalej: u.p.nar.), a zatem tezę, iż posiadał on substancje psychotropowe i środki odurzające bezpośrednio zmierzając do osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej dzięki udzieleniu ich innej osobie, ułatwianiu ich użycia, albo nakłanianiu do użycia. Wobec okoliczności, iż opis czynu przypisanego, który powinien być, w myśl art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., dokładny ma za zadanie konkretyzować i uściślać, w czym wyrażało się wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa (vide wyrok Sądu Najwyższego z 19 maja 2015 r., V KK 53/15, LEX nr 1758728), Sąd Okręgowy wyeliminował z opisu czynu przypisanego G. M. (1) w punkcie I. 3. swego wyroku informacje dotyczące cen, za które nabył narkotyki. Dane w tym zakresie nie stanowią bowiem o realizacji znamion występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 224 z późn. zm.; dalej: u.p.nar.), w myśl którego ten, kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Wzmiankowany wyżej brak podstaw dla przyjęcia, że G. M. (1), posiadając substancje psychotropowe i środki odurzające, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uniemożliwił uznanie, iż do inkryminowanego zachowania doszło w warunkach recydywy specjalnej podstawowej. W takim bowiem układzie informacje zawarte w karcie karnej, dotyczącej tego oskarżonego (k. 2778-2779) prowadzą do wniosku, że nie został spełniony warunek w postaci popełnienia przezeń w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej za przestępstwo umyślne, umyślnego przestępstwa podobnego do przestępstwa, za które był już skazany (art. 64 § 1 k.k.). Uściślając podkreślić trzeba, że skoro brak było podstaw dla przyjęcia, że G. M. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to przypisany mu występki nie jest przestępstwem podobnym do przestępstwa, za które wyżej wymieniony został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 grudnia 2004 r., sygn. akt II K 513/04 (k. 1252).

Takie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego doprowadziły do przyjęcia, iż w ramach czynu zarzucanego mu w pkt V oskarżenia został on uznany za winnego tego, że tego, że w okresie od dnia 20 marca 2009 r. do dnia 25 marca 2009 r. w S., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancje psychotropowe w postaci co najmniej 30 sztuk tabletek ekstazy, 5 działek po 0,5 grama amfetaminy każda oraz środki odurzające w postaci ziela konopi indyjskich w ilości co najmniej 1 działki o wadze 0,5 grama, tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.).

Wobec takich ustaleń Sądu Odwoławczego niemożliwe było utrzymanie wyroku Sądu Rejonowego w pkt V orzeczenia i w związku z tym wyrok w tej części należało uchylić.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że właściwą reakcją prawnokarną na przypisany G. M. (1) występki z art. 62 ust. 1 u.p.nar. będzie kara 1 roku pozbawienia wolności. Podejmując rozstrzygnięcie w tym zakresie Sąd Odwoławczy miał na uwadze dyrektywy art. 53 § 1 i 2 k.k., w tym w szczególności ilość posiadanych przez niego narkotyków oraz fakt, iż oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności podejmowanego zachowania i skutków zażywania takiej ich ilości przez osoby, którym mogły zostać one udostępnione. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, kara 1 roku pozbawienia wolności jest niezbędna, aby wyrobić u G. M. (1) przeświadczenie o niedopuszczalności popełniania tego rodzaju przestępstw.

Zważywszy, iż ze wskazanych środków dowodowych nie wynika też, aby G. M. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd Okręgowy zakwalifikował tak opisane zachowania oskarżonego z art. 58 ust. 1 u.p.nar. Brak podstaw dla przyjęcia, że do inkryminowanych zachowań doszło we wzmiankowanym celu sprawił, iż koniecznym było, z przyczyn tożsamy z wyżej zaakcentowanymi w odniesieniu do czynu z pkt. V. oskarżenia, wyeliminowanie przyjęcia, w odniesieniu do czynów z pkt VI. i VII. oskarżenia, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. W związku z faktem, iż posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, które łączy się z przestępstwami określonymi w art. 55 (przywóz, wywóz, nabycie, przewóz), art. 56 (nielegalny obrót), art. 58 (udzielanie środka, nakłanianie), art. 59 (udzielanie środka, nakłanianie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej) u.p.nar. nie podlega odrębnemu ukaraniu (pozorny zbieg przestępstw) i stanowi czyn współukarany, jeżeli zachowana jest więź czasowa i sytuacyjna z przestępstwem głównym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 27 marca 2015 r., II AKa 59/15, LEX nr 1668727), Sąd Okręgowy nie zakwalifikował czynów objętych zarzutami z pkt. VI., VII. i VIII. oskarżenia także z art. 62 ust. 1 u.p.nar. W związku z faktem, że zaprezentowane wyżej zachowania przypisane G. M. (1) oddzielały krótkie odstępy czasu, zaś oskarżony każdorazowo działał w podobny sposób, udzielając narkotyków po uprzednim nawiązaniu kontaktu telefonicznego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż przedmiotowe czyny zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i na mocy art. 58 ust. 1 u.p.nar. oraz art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu za te czyny karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. W tym zakresie koniecznym było posłużenie się unormowaniem art. 4 § 1 k.k., albowiem z dniem 1 lipca 2015 r. doszło do zmiany art. 91 § 1 k.k. Począwszy od wskazanej daty, zastosowanie instytucji ciągu przestępstw zostało uzależnione m.in. od popełnienia przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw z wykorzystaniem takiej samej sposobności. W poprzednim stanie prawnym analogicznym warunkiem było natomiast popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw w podobny sposób. O ile uznawać należy, że podobny sposób popełnienia przestępstw odnosił się jedynie do technicznej metody ich realizacji, niezależnie od tego, czy należy ona do znamion przestępstwa, o tyle wykorzystanie takiej samej sposobności, oprócz odwołania się do okoliczności zewnętrznych, mieści w sobie również treść podmiotową, która wiąże się z tym, że sprawca dokonał oceny sytuacji i uznał ją za dogodną do określonego zachowania (M. Gałązka, Komentarz do art. 91 Kodeksu karnego, [w:] A. Grześkowiak (red.), K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz, Legalis 2015). W tym stanie rzeczy, wobec wzrostu liczby kryteriów warunkujących posłużenie się art. 91 § 1 k.k., korzystniejszym dla oskarżonego było odwołanie się do stanu prawnego obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015 r.

Wymierzając G. M. (1) za te czyny, popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Okręgowy, podobnie jak uprzednio, miał na względzie dyrektywy art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem kierował się niewątpliwie wysokim stopniem winy oskarżonego i uwzględniał stopień społecznej szkodliwości popełnionego przezeń przestępstwa, wyrażający się w stopniu wygenerowanego zagrożenia dla zdrowia jego rzeczywistych i potencjalnych konsumentów tych środków.

Kontrolując rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w odniesieniu do czynu objętego zarzutem z pkt. IX. oskarżenia Sąd Okręgowy, w ramach tegoż czynu, uznał oskarżonego G. M. (1) za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2009 r. w S. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał nie mniej niż 1 gram amfetaminy, który uzyskał od Ł. A., tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę

3 miesięcy pozbawienia wolności. Za koniecznością uznania sprawstwa oskarżonego we wskazanym wyżej zakresie przemawiały materiały niejawne, w tym m.in. (...), komunikat 8, komunikat 151, tom II, (...), plik 2225, wskazujące na posiadanie przez G. M. (1) bliżej niesprecyzowanej ilości amfetaminy oraz na jej pochodzenie. Z rzeczonych środków dowodowych wynika, iż pośrednikiem, przy pomocy którego oskarżony uzyskał wzmiankowaną substancję psychotropową był J. B.. Wymieniony, jak akcentowano już wyżej, akceptował zwierzchnictwo G. M. (1), w tym także w zakresie handlu narkotykami. W związku z tym nie sposób zakładać, by przekazane mu polecenie zdobycia, a następnie udostępnienia substancji psychotropowej nie zostało zrealizowane. Analogicznie, nie sposób zakładać, aby G. M. (1) nabywał narkotyki za ceny inne niż hurtowe. Informacje zawarte we wzmiankowanych środkach dowodowych pozwalają także na przyjęcie, że dostawcą amfetaminy był Ł. A.. W dalszej kolejności odnotować należy, iż z materiałów niejawnych, w tym m.in. (...), komunikat 8, rozmowa z 20 marca 2009 r., godzina 22.13; komunikat 10, rozmowa z dnia 21 marca 2009 r., godzina 16:17, wynika, że G. M. (1) od pewnego czasu zażywał narkotyki, a także udzielał je innym osobom. Stan taki dowodzi, że nie interesowały go pojedyncze porcje środków odurzających lub substancji psychotropowych. W przytoczonych realiach zajęcie stanowiska przeciwnego nie odpowiadałoby zasadom doświadczenia życiowego, przecząc pozyskanym informacjom w odniesieniu do pozycji oskarżonego w przestępczym świecie i jego osobistego stosunku do narkotyków.

Kształtując reakcję prawnokarną na czyn przypisany G. M. (1) w pkt I. 5. wyroku na poziomie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Okręgowy kierował się dyrektywami art. 53 § 1 i 2 k.k. Zastosowana sankcja nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który niewątpliwie był wysoki, a także uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przezeń czynu. Zważyć należy, że wyżej wymieniony oskarżony, jak zaznaczano wyżej, doskonale zdawał sobie sprawę z niedopuszczalności przedsięwziętego zachowania, a tym samym podejmując je okazał lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego. Sąd Okręgowy miał na względzie, jako okoliczność łagodzącą, stosunkowo niewielką ilość posiadanej przez oskarżonego w dniu 10 czerwca 2009 r. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, a tym samym niewielki stopień generowanego przez nią zagrożenia.

Dokonana przez Sąd odwoławczy analiza tych dowodów, w odniesieniu do czynu objętego zarzutem z pkt. X oskarżenia nie doprowadziła do konieczności zmiany stanowiska w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących popełnienia tego przestępstwa. Na sprawstwo G. M. (1) wskazują materiały niejawne, w tym (...), pliki nr 6493, 6495, (...) index 6493 rozmowa z 24 lipca 2009 r. godzina 15:25, z których wynika, że w dniu 24 lipca 2009 r. oskarżony, na prośbę C. K., dążył do tego, aby C. K. wszedł w posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w ilości 3 gram od J. B. i dlatego też pośredniczył w realizacji tej transakcji kontaktując te osoby w tym celu. Sąd Rejonowy dokonał wprawdzie prawidłowej kwalifikacji zaprezentowanego wyżej zachowania, uznając je za występki z art. 58 ust. 1 u.p.nar., lecz kształtując reakcję prawnokarną na ten czyn, zastosował sankcję niewspółmiernie surową. Podkreślić w tym kontekście trzeba, że zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie „niewspółmierność” oznacza „brak proporcji”, czy „odpowiedności pomiędzy „czymś”, a „czymś”. Chodzi zatem o ocenę zachowania przez Sąd I instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy Sąd I instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 13 maja 2015 r., II AKa 101/15, LEX nr 1747308). W przekonaniu Sądu Odwoławczego, do zachowania rzeczonej proporcji nie doszło. Nie przecząc, iż stopień winy G. M. (1) był znaczny, albowiem zdawał on sobie sprawę z bezprawnego charakteru swego zachowania, zaznaczyć trzeba, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przezeń przestępstwa nie uzasadniał wymierzenia kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony, nawiązując jednokrotnie połączenie telefoniczne, w tym dniu pełnił funkcję pośrednika, realizując przy tym prośbę samego C. K..

W związku z tym, iż w treści skargi zasadniczej po kwalifikacji prawnej czynu z pkt. XVI oskarżenia znajdowały się słowa „a nadto G. M. (1)”, natomiast w części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego tychże słów zabrakło, Sąd Okręgowy uzupełnił zanegowane orzeczenie w ten sposób, że po wzmiankowanej kwalifikacji prawnej dodał słowa „a nadto G. M. (1)”. Zauważyć przy tym trzeba, że treść zarzutu powinna wiernie odtwarzać to, co zostało wyartykułowane w akcie oskarżenia. Dlatego też oczywistą praktyką powinno być przepisywanie – odwzorowywanie z należytą starannością treści zarzutu z aktu oskarżenia do części wstępnej wyroku.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie pozwoliła także na tezę o zaistnieniu błędu dowolności w zakresie ustaleń faktycznych, które doprowadziły do przypisania Ł. A., C. K., P. Ł. i G. M. (1) czynu z pkt. XVII. oskarżenia. Sąd Rejonowy w sposób uprawniony przyjął, że wyżej wymienieni w nieustalonym bliżej okresie, co najmniej od 1 stycznia 2009 r. do czerwca 2009 r. w S., w Z. oraz B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posiadali bez wymaganego pozwolenia broń palną wraz z amunicją, o nieustalonym kalibrze, której dysponentem był G. M. (1). W przedmiotowej materii wskazać trzeba na materiały niejawne, w tym m.in. (...) 10, Komunikat 1, rozmowa z 12 marca 2009 r., godz. 22:30, (...) 10, Komunikat 2, rozmowa z 14 marca 2009 r., godz. 20:25, z których wynika, że Ł. A. przechowywał broń palną na polecenie G. M. (1). Wiarygodna część relacji P. Ł. wskazuje natomiast, że wiosną 2009 r. przechowywał on pistolet należący do G. M. (1) w związku z jego naprawą, a także czynił starania zmierzające do zaopatrzenia tegoż w amunicję (k. 1657- 1660). Relacje te znajdują odzwierciedlenie w protokole z eksperymentu procesowego przeprowadzonego z jego udziałem (k. 1734- 1739), a także w materiałach niejawnych, w tym m.in. (...), Komunikat 22, rozmowa z 4 kwietnia 2009 r., godz. 17:08. Materiały niejawne w postaci (...) plik 10439 wskazują na posiadanie rzeczony broni, w imieniu G. M. (1), także przez C. K.. C.K. K. posługiwał się telefonem o nr (...)

W świetle całokształtu poczynionych wyżej wywodów brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych zgłaszane przez stronę, lecz jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął tego rodzaju wątpliwości i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie wątpliwości tego rodzaju nie zaistniały. Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny przedmiotowych zdarzeń, objętych zarzutami oskarżenia nie budzi wątpliwości, odpowiada rzeczywistym okolicznościom tych czynów, zaś sposób działania sprawców wypełniał znamiona przypisanych im przestępstw, w efekcie czego brak jest również podstaw do kwestionowania ich kwalifikacji prawnej.

Wobec faktu, że wyżej wskazano na konieczność odwołania się do art. 4 § 1 k.k. w związku ze zmianą brzmienia art. 91 § 1 k.k. podkreślić trzeba, iż nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby to było dla sprawcy „najwzględniejsze”, lecz na podstawie zasad statuowanych art. 4 k.k. należy dokonać wyboru jednej z konkurencyjnych ustaw (vide A. Marek, Komentarz do art. 4 Kodeksu karnego, [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010, teza 6.). W związku z tym Sąd Okręgowy podstawy prawne orzeczeń o wymiarach kar wobec oskarżonego G. M. (1) uzupełnił o art. 4 § 1 k.k.

Dokonane przez Sąd Odwoławczy zmiany rozstrzygnięć w materii kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonych, w tym również wobec oskarżonego G. M. (1) nakazały ponowne rozważenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny. Zważyć bowiem trzeba, iż w myśl art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.) sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Miarą surowości kary nie jest przy tym jej ilościowy wymiar, lecz stopień wykorzystania przewidzianej prawem sankcji karnej (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 6 czerwca 2012 r., II AKA 103/12, LEX nr 1227636). Skoro G. M. (1) wymierzono kary 1 roku pozbawienia wolności (czyn z pkt. I. oskarżenia), 2 lat pozbawienia wolności (czyn z pkt. II oskarżenia), 1 roku pozbawienia wolności (czyn z pkt. III. oskarżenia), 2 lat pozbawienia wolności (czyn z pkt. IV. oskarżenia), 1 roku pozbawienia wolności (czyn z pkt. V. oskarżenia), 8 miesięcy pozbawienia wolności (czyny z pkt. VI., VII. i VIII. oskarżenia), 3 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z pkt. IX. oskarżenia), 5 miesięcy pozbawienia wolności (czyn z pkt. X. oskarżenia), 3 lat pozbawienia wolności (czyny z pkt. XI. i XIII. oskarżenia), 3 lat pozbawienia wolności (czyn z pkt. XII. oskarżenia), 3 lat pozbawienia wolności (czyny z pkt. XV. i XVI. oskarżenia) oraz 2 lat pozbawienia wolności (czyn z pkt. XVII. oskarżenia), to możliwym było orzeczenie kary łącznej tego rodzaju w wymiarze od 3 do 15 lat pozbawienia wolności. Fakty wymierzenia kar grzywnien w wymiarze 200 stawek dziennych (czyny z pkt. XI. i XIII. oskarżenia), 200 stawek dziennych (czyn z pkt. XII. oskarżenia) oraz 200 stawek dziennych (czyny z pkt. XV. i XVI. oskarżenia) sprawiły natomiast, że możliwym było

wymierzenie mu kary łącznej grzywny w granicach od 200 do 600 stawek dziennych. Silne powiązania przedmiotowo-podmiotowe pomiędzy poszczególnymi grupami przestępstw przypisanych temu oskarżonemu, a także względy prewencji indywidualnej związane z jego uprzednią karalnością tegoż sprawiły, że w ocenie Sądu Odwoławczego sprawiedliwym było posłużenie się zasadą asperacji i wymierzenie, na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych. Kształtując wymiar kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny Sąd Okręgowy miał na uwadze, że aczkolwiek przestępstwa popełnione przez G. M. (1) charakteryzowały się odmiennymi sposobami działania i co do zasady brakiem tożsamości pokrzywdzonych, to jednak stanowiły one albo przejaw rywalizacji z konkurencyjną grupą przestępczą, albo też przejaw działalności w zakresie handlu narkotykami i jako takie odpowiadały konkretnym obszarom jego działalności. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, kary łączne w przyjętym wymiarze winny spełnić względem tego oskarżonego nie tylko cel represyjny, ale również cele wychowawcze. Określając wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny Sąd Okręgowy nie tylko baczył, aby nie przekroczyła ona najwyższej ustalonej poprzednio, ale również kierował się okolicznościami związanymi z jego dochodami, warunkami osobistymi, rodzinnymi, stosunkami majątkowymi i możliwościami zarobkowymi. W przedmiotowej materii Sąd II instancji miał też na uwadze, że G. M. (1) zadeklarował osiąganie miesięcznego dochodu w kwocie ok. 2.000 zł. Nie bez znaczenia w tym zakresie pozostawał także fakt, że wyżej wymieniony jest stosunkowo młodym, bezdzietnym kawalerem nieposiadającym nikogo na utrzymaniu (k. 2240v).

Jak stwierdzono wyżej, całościowa kontrola odwoławcza rozstrzygnięć zapadłych w odniesieniu do oskarżonego A. Z. nakazała nie tylko uzupełnienie podstawy prawnej orzeczenia o wymiarze kary zamieszczonego w pkt. XVIII. zaskarżonego wyroku o art. 4 § 1 k.k., lecz również obniżenie wymiaru orzeczonej względem niego grzywny. W odniesieniu do pierwszego ze wskazanych zagadnień podkreślić wystarczy, że u podstaw wprowadzenia art. 4 § 1 k.k., analogicznie jak w przypadku G. M. (1), legła zmiana treści art. 91 § 1 k.k. począwszy od dnia 1 lipca 2015 r., tj. poszerzenie katalogu kryteriów pozwalających na zastosowanie instytucji ciągu przestępstw. Za koniecznością obniżenia wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec A. Z. przemawiał natomiast wzgląd na konieczność zachowania zasady tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku. Różnicując wymiar kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec G. M. (1) i A. Z. w reakcji na przestępstwa popełnione na szkodę M. J. i K. K. (1) przez orzeczenie odpowiednio kar 3 i 2 lat pozbawienia wolności Sąd Rejonowy zasadzie tej sprostał. Nie znalazła ona natomiast należytego odzwierciedlenia w odniesieniu do liczby stawek dziennych orzeczonych grzywien. Zaakcentować w tym miejscu trzeba, że A. Z. działał przez krótszy okres czasu niż G. M. (1), który winien być uznawany za koordynatora przestępnych akcji. Niewątpliwie też osiągnął z ich tytułu zdecydowanie mniejsze korzyści majątkowe. W związku z tym, w ocenie Sądu Odwoławczego zasadnym było obniżenie wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec A. Z. do 100 stawek dziennych. Kształtując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł Sąd Okręgowy, podobnie jak w przypadku G. M. (1), kierował się dyrektywami art. 33 § 3 k.k., a zatem miał na uwadze fakt, iż wyżej wymieniony utrzymuje się z renty w wysokości 600 zł (k. 2240v) nie posiada żadnego majątku i ma na utrzymaniu małoletnie dziecko.

Z tych wszystkich przyczyn i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich w S.: adw. G. S., adw. A. B. (1), adw. R. K. (1), adw. R. C. kwoty po 1033,20 zł (w tym 197,64 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym na rzecz oskarżonych: G. M. (1), J. B., C. K. i A. Z. (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 16 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.).

Uwzględniając perspektywę odbycia przez oskarżonych G. M. (1), A. Z. i J. B. bezwzględnych kar pozbawienia wolności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił tychże od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.